

Onweerstaanbare

Geruisloos maar ontstuimig komen wit-grijze wolken op hun sokken afgestormd. Ze remmen gelukkig op tijd af.

Een korte inspectie om te weten welk vlees ze in de kuip hebben. Daarbij doen de grote, zwarte neuzen grondig maar fijngevoelig hun werk.

Waar zijn hun ogen? Mysteries verhuuld onder een ondoordringbaar gordijn van haar. De elastiekjes houden de weerspanning haardos slechts een tijdje in bedwang.

Daar staan ze dan, charmant te wezen: zoiets móet je gewoon knuffelen. Ik duik in de eindeloze vacht. Zacht, maar het knettert ook een beetje. 'Crispy', zeggen de boekjes. De bobtail, wie ziet hem niet graag? Imposant en robuust, vooral véél hond.

Een béeld van een hond, fotogeniek in actie of in rust. Allemansvriend, knuffelbeest voor de kinderen en uitstekende sportpartner in één. Of je er zelf eentje in huis wilt, is een andere vraag.

OESje!

Liefhebbers van het ras spreken bij voorkeur over hun *bobtail*, van het Engelse *bobbed-tail* of *bob-tailed*

(met korte staart). Die andere benaming, Old English Sheepdog (OES), reserveren ze liever voor de voorouders van hun schattekout. Oesje is dan weer een koosnaampje waarmee ze zich best kunnen verzoenen. De bobtail is een goedgehartige lobbies, een echte gezelschapshond. Een schoothondje ook, als u het aan hem overlaat. Een wolk van een dier waar 'pak' aan is. Een stoere allemansvriend waarmee ook mannen kunnen dollen zonder scheef bekeken te worden. In ons land zijn maar enkele Sint-Hubertus-fokkers

knuffelbeer

van het ras, met uitzondering van de gelegenheidsfokkers. De kweekster bij wie we te gast zijn, wou vroeger kapster worden. Met haar eerste bobtail - alweer ruim twintig jaar geleden - gaat haar meisjesdroom voor een stuk in vervulling. En met zoveel soortgenoten in huis, jonge en oudere, kan ze haar drang om aan haren te prutsen ruimschoots botvieren. Urenlang is ze zoet om alle dieren onberispelijk te voorschijn te toveren. De originele, werkende herdershond had korter haar. Zijn baas had natuurlijk wel wat beter te doen dan hele dagen met een borstel rond te lopen. Maar de moderne liefhebber streeft naar langer, meer en volumineuzer haar.

Showbeesten

De meeste oesjes hebben een sluike vacht, maar er zijn er ook met een lichte golving en zelfs met een krul. De kleuren zijn wit vooraan en grijs achteraan. Een witte vlek of 'flash' in de grijze partijen is niet toegestaan. In het wit daarentegen mogen wel grijze vlekken zijn. Er zijn donkere en lichtere types. Het oude Engelse type is donkerder en bij ons minder populair. In Duitsland komen die wel nog vaker voor. Er treedt weleens pigmentverlies op. Deze bobtails hebben bijvoorbeeld een roze oogomranding in plaats van een donkere. De ogen zelf zijn bij voorkeur donkerbruin, hoewel lichtbruin toegelaten is. Vrij geregeld komen ook blauwe ogen voor,

China eyes of glasogen. Een hond met één bruin en één blauw oog noemt men *wall-eyed*. Herders geloofden dat deze honden bijzonder waardevol waren, met hun bruine oog om in de dag te kijken, en het blauwe voor 's nachts. Het is een fabeltje dat een hond met blauwe ogen slechter ziet, maar op deze kleur doorkijken, zou wel blindheid en doofheid kunnen veroorzaken.

Bij de huishond - 98% van alle bobtails - wordt doorgaans met de kam wat meer onderwol uit de vacht gehaald, zodat die wat minder onderhoud vergt. Honden in de showring tonen een andere bobtail, met rond gezicht en omhoog gezette achterpartij. Dit laatste stamt uit de jaren '80 om het 'overbouwd' zijn te accentueren. De handlers moeten al ingewikkelde kapperstechnieken boven halen om het haar rechtop te zetten. Of een dubbele dosis haarlak of zelfs kalk gebruiken. Als de haarstructuur hard genoeg is, blijft het min of meer uit zichzelf rechtop. Een zachte vacht valt direct naar beneden. Voor de show worden de witte delen en de voorsnoet telkens gewassen: daardoor verzacht het haar en komt daar zeker een of andere versteviging aan te pas. Hoewel de standaard knippen niet toelaat, wordt het haar toch een beetje ingekort aan de kop en op de rug omdat het dan in de ring gemakkelijker in model blijft en hanteerbaarder is. De ene bobtail heeft meer volume, een andere langer haar. Verschillende keurmeesters verkiezen een ander type. Bij de Britten van de oudere generatie mogen doorgaans geen borstels in de ring. Zij verkiezen een meer natuurlijke look.

Oudste herdersras

De bobtail is één van de oudste herdersrassen van Groot-Brittannië, maar zijn precieze afkomst is nogal duister. Dat komt omdat het om een werkhond gaat, een instrument van de laagste sociale klassen. Herders konden in die tijd niet schrijven. Voor hen telden alleen de werkcapaciteiten. Voor iets anders hadden ze in hun harde bestaan trouwens geen tijd. Het blijft dus gissen naar de roots van de bobtail of Old English Sheepdog. De geschiedenis leert dat in de Middeleeu-

**WIE KAPSTER
WILDE WORDEN EN
NIET MOCHT,
KON NOG ALTIJD
BOBTAILS KWEKEN**

wen grote volksverhuizingen plaatsvinden. Ongetwijfeld vermengen de meegebrachte honden zich met plaatselijke viervoeters. De bobtail is mogelijk ontstaan uit de Russische owcharka, meegebracht door de Balten. Deze wat grotere berghond heeft een niet zo heel lange vacht die vervilt. Maar opvallend is ook de gelijkenis met de Poolse owczarek nizinny. Als de nizinny een rol heeft gespeeld, verklaart dit misschien de gewoonte om de staart van de bobtail te couperen. Bobtailachtigen komen in de vijftiende eeuw al voor op schilderijen van Van Eyck en Dürer. De afgebeelde dieren zijn kleiner dan de huidige, minder behaard en niet zo zwaar. Eén van de eerste boeken die het hebben over iets dat op de bobtail lijkt, 'Foure Books of Husbandry' (1586) door Conrad Heresbatch, beschrijft hem als 'niet zo smal en snel als de greyhound, niet zo dik en zwaar als de mastiff, maar sterk en in staat te achtervolgen en te vechten'.

De natuur coupeerde zelf sommige staarten

Slechts over de laatste honderd jaar is de nevel min of meer opgeklaard. Vast staat dat zowel in Rusland, Duitsland, België, Spanje, Engeland, Schotland en Nederland zowat te ➤

RAS VAN DE MAAND

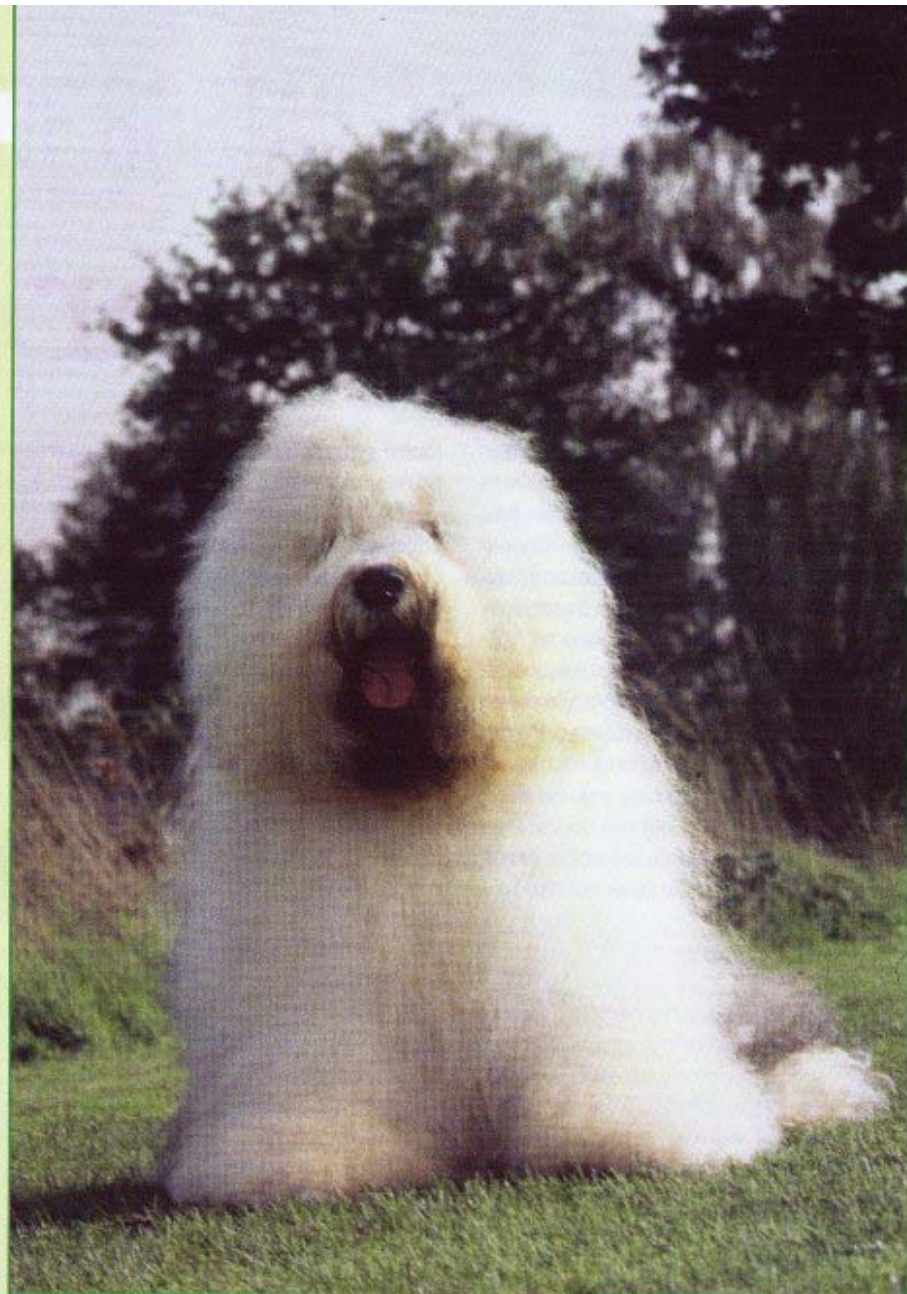
► gelijktijdig middelmatig grote, ruigharige herdershonden ontstaan. Pumi, puli, schapendoes en de grotere rassen als briard en bouvier vertonen inderdaad grote gelijkenissen. Het zijn stuk voor stuk grof gebouwde honden met een rustiek uiterlijk. Sterke dieren ook die niet voor niets terugdeinzen. In 'Dogs of the British Island' van Stonehenge (1872) lezen we dat 'de Engelse herdershond, kort- of langharig, voorkomt in verschillende kleuren: grizzle, zwart, rood brindle, al of niet gedeeltelijk wit'. In 1845 verdeelt W.C.L. Martin in 'The history of the Dog' Britse herdershonden in drie soorten, waaronder 'een grote die drijvershond genoemd wordt met een korte of wollige vacht, niet zelden geboren met korte staarten, wat men in het noorden *self-tailed* noemt'. Naar alle waarschijnlijkheid gaat het hier over de voorloper van de Old English Sheepdog. De term sheepdog is enigszins misleidend. De vroegere term shepherd's dogge betekent letterlijk hond van de herder.

En die kon evengoed koeien drijven.

Zeker is dat de herders een geharde, stevige en betrouwbare hond verkiezen. Een intelligente, zelfstandige helper. De herdershond slaapt het hele jaar door buiten, als schaap tussen de schapen. Hij verdedigt de kudde tegen dieven en beren en wolven die toen nog in Groot-Brittannië voorkwamen. Van alle Britse herdersrassen lijkt de bobtail voor dat werk het best geschikt. De selectie bij het fokken is keihard. Honden die met allerlei kwalen kampen of die niet voldoende presteren, worden meedogenloos afge maakt. Daarnaast is er ook een harde natuurlijke selectie door de barre leefomstandigheden: weinig voedsel en elke dag hard werken. Deze erfenis vindt haar weerklank in het karakter van de moderne bobtail.

Van OES tot bobtail

Wanneer het aantal belagers van de kuddes afneemt, is er steeds minder behoefte aan een bewaker. Wakende en hoedende honden blijven evenwel naast elkaar leven. De OES is een beetje een tussenvorm. Voor een echte drijver valt hij groot uit. Maar als u hem vergelijkt met bijvoorbeeld een rottweiler of Pyreense berghond, dan is hij toch meer een herderstype. Hoewel de bobtail niet veeleisend is, heeft hij toch meer voedsel nodig dan de border collie, de herdershond bij uitstek. Langzamerhand neemt de border dan ook de uitgestrekte weiden over. Tot op een gegeven moment de OES bijna uitge-

Ze noemen hem ook Nanny dog voor zijn kinderliefde.

storven is. Aan het einde van de 19e eeuw is de bobtail niet meer populair bij de herders. Maar ondertussen stijgt de levensstandaard van de lagere klassen, zodat zij nu ook een hond kunnen houden puur voor het plezier. De handel in honden kent een bloei en dat betekent voor de bobtail de redding.

ZWEMMEN?

Alleen onder toezicht. Hoewel de bobtail zoals iedere hond goed kan zwemmen, is het toch oppassen.

Zijn lange vacht slurpt veel water op en wordt loodzwaar. Vooral in zee hebben ze het dubbel zo moeilijk. Een korte of geschoren vacht heeft hier uiteraard niet mee te kampen. Aan de kust lopen dan ook de meeste geschoren exemplaren rond.

Met zijn bijzondere uiterlijk, typische berengang en zachte karakter verovert hij alras vele harten. Hij maakt zijn debuut in de showring in 1865 als *sheepdog, short tailed, English*. De eerste honden waarmee gericht wordt gefokt, komen uit de omgeving van Sussex. Vandaar ook wel de naam Sussex sheepdog. In 1888 wordt de eerste rasvereniging opgericht, de Old English Sheepdog Club. In de jaren 1890 worden twee honden ingeschreven als herdershond met korte staart, die allebei Bob heten. Eén behoort toe aan de markies van Blandford, de andere aan ene meneer Agriss. De reu van de markies gaat naar de eerste bekende fokker van het ras, R.J. Lloyd Price. Omstreeks dezelfde tijd vertrekken de eerste honden naar de USA. Vanaf dan is de opgang van het ras niet meer te stuiten. Vandaag is de bobtail over de hele wereld verspreid. Er ontwikkelen zich in de loop der jaren verschillende types. In Amerika kiezen ze voor een stevi-

HET WORDT EVEN WENNEN, MAAR HIJ HEEFT EEN PRACHTIGE, LANGE, BEHAARDE STAART

ge, compacte hond met veel *bone* en een overvloedige, zachte vacht. De Britten houden aanvankelijk meer vast aan het werkui-terlijk met de harde, minder rijkelijke beha-ving, om langzaam over te schakelen op het showtype. Ondertussen hebben de foklijnen zich alweer vermengd. De eerste rasstan-daard van 1888 is in al die tijd vrijwel onge-wijzigd. De standaard is alleen een richtlijn, voor interpretatie vatbaar en met opeenvol-gende modetendensen.

To bob or not to bob?

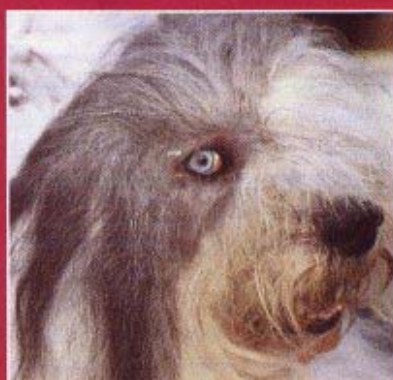
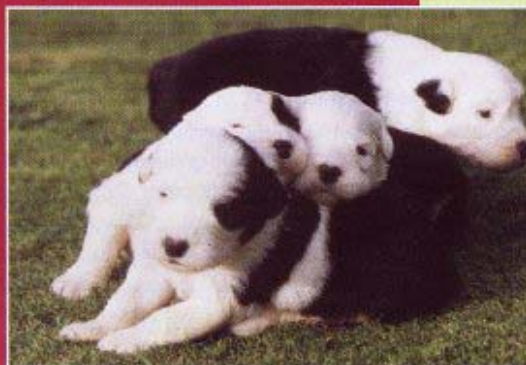
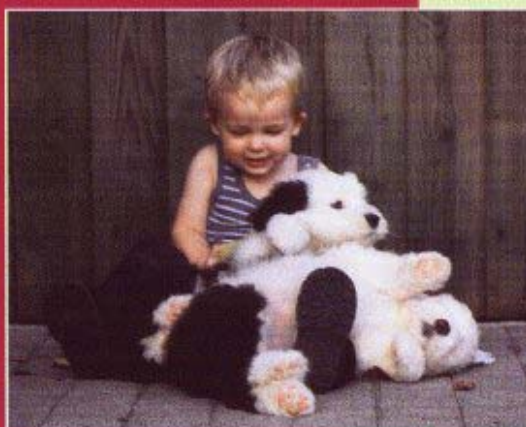
Hoewel oude teksten het hebben over bob-tails die zonder staart ter wereld komen, zeg-gen fokkers dat zoiets vandaag niet (meer) gebeurt. Tenzij het gaat om een genetisch defect.

Hoe dan ook, bij de oesjes is het de ge-woonte de staart te couperen of te *bobben*. Vroeger werden er één of twee staartwervels aangelaten, tegenwoordig wordt tot op de laatste wervel gecoupeerd. Waarom? Wie zal het zeggen. Er zijn diverse mogelijkhe-den. Zo was het in Engeland de gewoonte om voor honden die voor sport of plezier werden gehouden, een belasting te beta-len. Om dat te vermijden, werd bij bepaal-de werkhonden de staart afgehakt. Staart-

loze honden zouden minder wendbaar zijn. Edelen eisten dus dat herdershonden ge-coupeerd werden om te vermijden dat ze achter het wild aan gingen. Daar staat tegenover dat dit niet gebeurt bij die ande-re herders: beardedie, border collie, Schotse collie en Welsh corgi cardigan. Een andere verklaring is dat de Balten dachten dat ge-coupeerde honden beter hun werk verrich-ten. Wanneer deze bevolkingsgroep een in-breng had in het ontstaan van het ras, kan dit het gebruik verklaren. Of het was een gewoonte: de bobtail leefde als schaap tus-sen de schapen. Die worden gecoupeerd en eens per jaar geschoren, de hond dus ook. Of misschien gaat het om een zuiver praktische reden. Een lange, harige staart wordt sneller vuil.

Ook nu nog beweren voorstanders van het couperen dat hij zich zou bevullen. In ons land gaat op 1 januari 2006, na het cou-peerverbod op de oren van dit jaar, ook het cou-peerverbod op de staart van kracht. In de Scandinavische landen wordt al een tiental jaar niet meer gecoupeerd, vanaf 1 september 2001 ook in Nederland niet meer. Daar worden prachtige, lange, be-haarde staarten gefokt die met de rest van de vacht naar beneden gedragen worden. Even wennen, maar de bobtail wordt zo al-

Pas na 3 jaar is zijn vacht helemaal af.

Blauwe ogen of China eyes komen geregeld voor.

leen nog maar fraaier, terwijl zijn belangrij-kste communicatiemiddel ongeschonden blijft.

Hij wil bij zijn roedel zijn !

Alle herdersrassen hebben gemeenschap-pelijke eigenschappen. De verschillen zijn pas ontstaan toen de hond niet meer uitslui-tend als werkkraft werd gefokt. In huis is deze wollebol rustig, maar altijd voor een spelletje te porren. Net als andere viervoet-ers vindt hij het fijn steeds verschillende in-drukken op te doen om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen. U ziet dan misschien zijn ogen niet, maar hij heeft wel alles gezien. Hij wil graag deelnemen aan het gezinsleven en plaatst zichzelf zonder veel scrupules in het middelpunt. Het is helemaal geen hond om in een kennel te houden, hoewel zijn dikke ➤

RAS VAN DE MAAND

➤ vacht hem tegen temperatuurschommelingen beschermt. Zijn sociale aanleg maakt dat hij alleen gelukkig is bij zijn roedel. Krijgt hij geen uitdagingen, wordt hij te vaak alleen gelaten, dan vervelt hij zich. Hij zoekt dan een eigen bezigheid. Bij voorkeur één die u zelf niet zo op prijs stelt. Ben je naar zijn zin ietsje te lang met iets anders in de weer, dan legt hij zijn massieve poot op jouw schoot en vraagt 'en ik?'

Agressie is hem vreemd, maar hij laat zich niet op z'n kop zitten. Hij neemt net zoveel als je hem toestaat. Hij zit binnen de kortste keren op de bank of in jouw bed als je niet consequent ingrijpt. Hij probeert regelmatig verboden dingen uit onder het motto 'elke vorm van aandacht is beter dan geen aandacht'.

Dit ras past zich gemakkelijk aan: een groot of klein huis, thuis of op reis... Overal waar zijn baas is, heeft hij het naar zijn zin. Hij hecht zich het meest aan wie er het vaakst mee bezig is, hoewel het geen eenmashond is. Op wandeling rent de bobtail graag, maar hij verliest nooit het contact. Een grote tuin is niet echt een must: laat je ze buiten, dan gaan ze dikwijls rustig in een hoekje liggen. Ze hebben geen dwingende drang tot beweging.

Beschermen zit in hun genen

Bezoekers worden uitbundig begroet. Maar wanneer niemand thuis is, komt zijn oerinstinct als beschermer boven. Zijn imposante verschijning schrikt af, evenals zijn luide, typische blaf. De bobtail is doorgaans een

Zijn stap is de typisch rollende "berengang".

gehoorzame, niet-slaafse hond met een gelijkmatig karakter. Hij kan evenwel eigenwijs en koppig zijn, een overblijfsel van zijn zelfstandige leven als herder. Daaruit komt ook zijn onverschrokken aard en zijn trouw. Hij doet zijn baas graag een pleziertje. Samen aan *doggy dancing* doen, naar de *agility* of een gehoorzaamheids cursus, bijvoorbeeld, is een prima idee. In '98 werd een bobtail trouwens Limburgs kampioen gehoorzaamheid bij de debutanten. Het jaar erop werd een ander oesje Belgisch kampioen in programma I met een gedeelde eerste plaats. Ze zijn intelligent. Als u ze een paar keer toont waar het om gaat, weten ze vlug waar de klepel

hangt. Bobtails zijn niet zenuwachtig, wel verdraagzaam, ook tegenover andere huisdieren. Hun drijversinstinct is nog intact, hoewel ze al jarenlang niet meer als herdershond gekweekt worden. In Nederland zijn er wel nog die met schapen werken. Maar ook ongetrainde dieren drijven bijvoorbeeld alle kippen in het hok bijeen, of leven zich uit met de koeien tijdens een wandeling. Als u met een groepje op stap gaat, kunnen ze de achterblijvers wel eens in de hielen nippen of een duwtje geven. Laat u dus niet misleiden door zijn charmante uiterlijk. In de OES zit nog heel wat pit. In de USA wordt hij ingezet bij reddingsoperaties van het leger. In WO I ge-

MIJN BOBTAIL

Hij kan de hele dag alleen blijven, zonder te klagen

Robert Mathieu en Roxy uit Plancenoit

'Roxy de Romanico is al onze tweede bobtail. We maakten op een show kennis met zijn vader en even later smolt ons hart voor een lieve puppy. Hij is inmiddels uitgegroeid tot een eigenwijze hond van 8 jaar.

Roxy is trouw, intelligent, zacht, gehoorzaam (als hij zin heeft), heeft altijd hetzelfde humeur, een beetje koppig, hij blaft weinig en zwijgt onmiddellijk op bevel. Als goede waker blaft hij enkel wanneer hij een ongekend geluid hoort. Hij vergt wel veel opoffering van zijn baasjes. Zo moet hij elke dag wel een 15-tal

minuten geborsteld worden: op die manier blijft zijn vacht prachtig en zonder knopen. Ondanks zijn massieve uitzicht is het een soepele hond. Hij kan de hele dag alleen blijven zonder schade aan te richten en zonder te klagen. Roxy is zeer kindvriendelijk, maar je moet erbij blijven want gezien zijn gewicht zou hij de kindjes kunnen omverlopen. Hij haat ook aan de leiband te lopen. We kochten Roxy bij een erkende fokker. Kortom: wij zijn zeer blij met onze Roxy en hij geeft ons zoveel liefde terug.'

bruikten ze bobtails aan het front om de doden en gewonden op te sporen.

Is kammen uw favoriete hobby?

De vacht, de grootste aantrekkingspool van de bobtail, is meteen ook de grootste bron van ergernis. Waarom veel bobtails van eigenaar wisselen of in het asiel terechtkomen, is te wijten aan hun overvloedige haardos. Pups worden zwart-wit geboren. De aftekening is definitief, maar ze verandert van kleur. Op éénjarige leeftijd is de bobtail heel licht grijs. Vervolgens ondergaat hij een ware metamorfose. Zijn volwassen vacht is pas op 3 jaar helemaal af. Veel mensen kiezen een pup en weten niet wat ze in huis halen. Elke pup is schattig, laat staan de pup van een knuffelbeer. Laat je dus niet verleiden door zo'n verzorgde puppy snoet en luister naar de goede raad van fokkers die

het beste met het ras voorhebben. Zowel de onderwol als de bovervacht groeien gelijktijdig en eisen doorgedreven borstel- en kambeurten. Ze verharen net zoals de mens. Als je borstelt, komen er altijd losse haren uit. In de winter hebben ze meer onderwol, maar die valt er niet echt met pakken uit in het voorjaar. Scheren is geen oplossing. Wat ze er ook van mogen beweren: een geschoren bobtail is geen gezicht. Het is ook een straat-

je zonder einde: één keer scheren is blijven scheren. Haar en onderwol schieten samen opnieuw uit en vormen direct weer een koek als er geen kam

aan te pas komt. Denk vóór je de knoop doorhakt eens aan ons Belgisch regenklimaat. Aan nat zand, gras en takjes, tonnen modder. Water is hun grootste vijand: de onderwol klit meteen. Dan blijf je niet bepaald gecharmeerd door zijn wollige uiterlijk. De verzorging vergt veel tijd en geduld. Kan je dat niet opbrengen, kijk dan liever uit naar ➤

HERDERS WILDEN EEN GEHARDE, STEVIGE HOND. WIE NIET VOLDOET, WORDT MEEDOGENLOOS AFGEMAAKT

KARAKTERSCHETS

- **Temperament:** Deze hond heeft veel beweging nodig.
- **Aandacht:** Een bobtail is geen schouwgar-nituur. Hij eist dat je met hem bezig bent.
- **Verzorging:** Heeft véél verzorging nodig. Zeker als je hem zijn zin laat doen in de tuin.
- **Vereiste ervaring:** Hij gehoorzaamt gemakkelijk. Renen zijn moeilijker dan teven.
- **Contact:** met mensen: uitstekend, met honden: zeer goed als ze kleiner zijn
- **Waakzaamheid:** Blaft niet, tenzij er zich echt iets voordoet.

De naam Old English Sheepdog verwijst naar de taak waarvoor deze hond vroeger ingezet werd. Het was een schaapsherdershond. Typisch voor deze honden is dat ze een groot nithoudingsvermogen hebben of m.a.w. veel beweging nodig hebben. Hem beletten om zich uit te leven, loopt niet goed af. De hond kan dan allerlei probleemgedrag ontwikkelen: overmatig blaffen, dominantie, vernielingsdrang, enz..

Anderzijds zijn de bereidheid om te werken voor de baas, hem gehoorzaam te zijn en nooit ver uit zijn buurt te vertoeven, troeven die iedere baas op prijs stelt.

Een bobtail is een hond die gemakkelijk gehoorzaamheid kan bijgebracht worden en die zelfs bij wedstrijden in het gehoorzaamheidsprogramma hoge punten kan scoren. De bobtail heeft ook een gestructureerde opvoeding nodig. Zeker de bobtailren, die de neiging heeft om toch een bepaalde vorm van onafhankelijkheid te ontwikkelen. Een bobtail kan wel waakzaam zijn maar is zeker niet blafferig. Als hij van zich laat horen dan is er ook effectief iets aan de hand. Zorg er als eigenaar wel voor dat zolang hij niet volwassen is (1,5 jaar), de beharing voor zijn ogen kort gehouden of weg gespeld wordt, zodat hij alles kan zien en aan alles kan wennen.

Het is vast en zeker een hond die geschikt is als huishond en hij kan ook in de stad gehouden worden. Het samenleven met andere dieren is meestal geen probleem. Als hij er van jongs af mee gewend is, kan hij zelfs een vorm van bescherming tonen voor de kat, het dwergkonijn... Met andere honden is er ook niet vlug een probleem als die maar kleiner zijn en van het andere geslacht.

Ben je van plan om je een hond aan te schaffen, laat je dan adviseren door je dierenarts of contacteer een gedragsdeskundige.

• DANY GROSEMANS
DIERENGEDRAGSTHERAPEUT
0475/97.10.11.

RAS VAN DE MAAND

CLUB B.S.C

De **BRITISH SHEEPDOG CLUB**, met het erkenningsnummer 636 werd opgericht in 1971. Het is de rasclub van alle Britse herdershonden. Sedert meer dan 30 jaar verdedigt zij de kwaliteit van de rassen en tracht iedere vorm van commercialisering te weren. Door diverse activiteiten wordt getracht de goede relaties tussen de leden te onderhouden. Aan hen wordt een waaier van activiteiten aangeboden: het trimestrieel tijdschrift, pubbemiddeling, jaarlijkse CAC-tentoonstelling (met rasspecialisten), wandelingen, advies op kynologisch gebied, enz.

Meer info: Erik Wijns, voorzitter - Schepersveldlei 80 - 2180 Ekeren - tel & fax 03/664.85.86 Maryse Cornelis, secretaris - Ruy Frumhy 58 - 4631 Evignée-Tignée - tel 04/387.42.67 en fax 04/387.41.11

CLUB B.O.E.S.C.

De **BELGIAN OLD ENGLISH SHEEPDOG CLUB**, met erkenningsnummer 1122, werd eind 1997 opgericht onder impuls van een aantal bobtail liefhebbers en -fokkers die van oordeel waren dat een specifieke rasclub de beste waarborgen bood om de verbetering en bescherming van het ras te kunnen nastreven en de belangen van eigenaars, liefhebbers, sympathisanten en fokkers te verdedigen, zowel op landelijk als op Europees vlak.

Elk jaar worden door de club diverse uiteenlopende activiteiten ingericht.

Vaste punten zijn hierin de jaarlijkse gehoorzaamheidswedstrijd in de categorie debutanten, programma I en programma II in Diepenbeek met speciale prijzen voor deelnemende bobtails, de Boesc Trophy's voor gehoorzaamheid, agility en show, de jaarlijkse wandeling met barbecue in Vorselaar in de zomer en een open show voorbehouden aan bobtails in Bornem in het najaar. Voor de wandelaars zijn er uitstapjes voorzien op geïreguleerde tijdstippen, hetzij in de bossen, op het platteland of langs het strand, met of zonder versnaperingen voor baasjes en hondjes.

De gehoorzaamheidswedstrijd in februari kent elk jaar opnieuw een groot succes. Voor de shows bestaat eveneens een grote belangstelling, en het hoogtepunt van onze jonge club was hier wel het inrichten in 1999 van de EURO-OES, een show voorbehouden aan bobtails vanuit heel Europa, met 146 deelnemers en gekeurd door de keurder van Crufts van dat jaar, dhr. Barry Croft, bijgestaan door mevrouw Christina Bailly. Vanaf dit jaar zal tijdens de show (op 11 november in Bornem) voor het eerst het C.A.C. kunnen bekomen worden. Alle informatie vind je steeds op onze website: www.boesc.be in het Nederlands en het Frans.

➤ een korthaarig ras.

Of koop een pluche exemplaar. Een onverzorgde vacht vervilt. De huid raakt verstikt en er ontwikkelt zich huidirritatie en eczeem. Over het aantal kambeurten lopen de meningen uiteen. Van elke dag ruim een uur, tot één grondige onderhoudsbeurt per week. Maar dan niet alleen de dekharen en klaar. De baard vraagt extra aandacht. Na elk drink- en eetgelag even afvegen met een doek is geen overbodige luxe, tenzij u natte begroetingen natuurlijk het summum vindt. De ene bobtail heeft er meer last van dan de andere.

Zindelijkheidsprobleem

Als reuen plassen, neemt hun haar urine op. Dat zorgt voor vervelende luchtjes. Teven hebben dat minder. Onze fokker raadt sowieso haar kopers aan om een plek te voorzien waar ze hun behoefte kunnen doen op keitjes in plaats van nat gras, ook weer om het onderhoud te beperken. Diarree is ook geen lachertje. Hoewel aangeraden wordt de hond zo weinig mogelijk te wassen, kunt u in dat geval niet anders. Veel wassen maakt de vacht poreus, waardoor ze sneller vocht opneemt. Net als andere rassen met hangende oren, moet het haar er uitgetrokken worden. Samen met het oorsmeer zijn de haren immers de ideale voedingsbodem voor infecties.

Voor honden met extra lang haar op de kop is een strikje binnenshuis wel praktisch. Anders lopen ze overal tegen. Bobtails die veel buiten zitten, schuren er bijvoorbeeld mee tegen de muur. Ook bij het lopen komen de ogen vanzelf vrij. Het haar dat voor de ogen hangt, mag niet afgeknipt worden. Het vormt een natuurlijke bescherming tegen vliegjes en zo. Het hangt niet echt in de ogen, maar bovenop de stevige wimpers.

Twijfelachtige Samson

De combinatie bobtail en kinderen is een gelukkige keuze. Hij heeft iets met kinderen, terwijl hij niet snel te wild wordt. Hij ziet er ook uit als een levensechte knuffel: kinderen zijn er niet bang van en de bobtail boezemt vertrouwen in. Zelfs kinderen die het anders niet zo begrepen hebben op honden, stappen er spontaan op af. Daar zit de tv-ster Samson misschien voor iets tussen. Is Samson nu een bobtail of niet? Bobtailmensen menen van wel, terwijl fanaten van de bearded collie er dan weer hun ras in zien. De pluche Samson die in de handel is, neemt de twijfels niet weg. Hij heeft nog een kort staar-

In de jaren '80 werd de omhoog gezette achterpartij zeer geapprecieerd.

ALS JE NIET INGRIJPT, ZIT HIJ BINNEN DE KORTSTE KEREN IN JE BED

tje, terwijl de bearded collie een lange staart heeft en de bobtail helemaal geen. De kleuren en de beharing lijken dan weer meer op de bobtail. Misschien is Samson een tussenvorm. Net zoals in het echt is er naar karakter en uiterlijk een bepaalde verwantschap tussen de twee rassen. Vooral de pups lijken sterk op elkaar. Welk van de twee

er eerst was, is moeilijk uit te maken. Op oude prenten is het evenmin mogelijk ze van elkaar te onderscheiden.

De bobtail is een echte kindervriend. Een goed gesocialiseerde hond reageert nauwelijks, ook niet wanneer een bengel aan zijn haren trekt of in zijn neus knijpt. Wanneer het echt de spuigaten uitloopt, zoekt hij liever zelf een ander plaatsje op dan de confrontatie aan te gaan. Wat natuurlijk niet betekent dat uw spruiten hem zomaar mogen pijnigen! Hoe kleiner de kinderen, hoe voorzigtiger de bobtail er mee is. Op voorwaarde weer dat hij vertrouwd is gemaakt met kinderen. Hij let met plezier op zijn baby en ziet erop toe dat vreemden er niets mee uitspoken. Als de baby huilt, waarschuwt hij de ou- ➤

DE BOBTAIL IN DE BOEKENKAST

'De Old English Sheepdog' van Vugt (N)	398,- Bf
'De Bobtail' van Haak (N)	398,- Bf
'Le Bobtail' van Dauvergne (F)	1.100,- Bf
'Le Bobtail' van Mille (F)	699,- Bf
'Old English Sheepdog' van Arch (E)	825,- Bf
'Old English Sheepdog, a Complete Pet Owner's Manual' van Walker (E)	499,- Bf
'A New Owner's Guide to Old English Sheepdogs' van Mayfield (E)	650,- Bf
'The Complete Old English Sheepdog' van Smith (E)	1.299,- Bf
'Old English Sheepdogs' van Pisano (E)	550,- Bf
'The Old English Sheepdog' van Davis (E)	999,- Bf
'The Old English Sheepdog' van Brearley (E)	1.260,- Bf
video 'Old English Sheepdog' van AKC (E)	1.200,- Bf

HOE TE BESTELLEN?

telefoon: 015/51.87.13. - fax: 015/52.09.65.

U kunt nu ook per e-mail bestellen:

herbs.books@pandora.be

HERBS & BOOKS

SPECIAALZAAK DIERENBOEKEN

STANDAARD

ALGEMEEN VOORKOMEN

Sterke, vierkant tonende hond, evenwichtig en vrij van hoogbenigheid. Overvloedig behaard. Stevig gespierd met een schrandere uitdrukking. De ruglijn loopt gedeeltelijk op. Van boven gezien peervormig. Typische rollende gang bij telgang of stap, als van een beer.

HOOFD EN SCHEDEL

Ruim, nogal vierkant, goed gewelfd boven de ogen, met duidelijke stop. De snuit is vierkant en afgeknot. Neus groot en zwart, neusvleugels ruim.

OGEN

Staan ruim uit elkaar: donker of *wall eyed* (1 bruin en 1 blauw oog).

Twee blauwe ogen zijn aanvaardbaar (*China eyed*). Lichte ogen niet wenselijk. Pigmentatie van de oogranden is gewenst.

OREN

Klein, plat tegen het hoofd gedragen.

MOND

Liefst volmaakt, regelmatig en volledig schaargebit.

HALS

Tamelijk lang, sterk, sierlijk gebogen.

VOORHAND

Volmaakt recht, ellebogen sluiten goed aan langs de ribben. Schouders goed schuin en nauwer bij de schoft dan bij de schouderpunten. Lager bij de schoft dan de lendenen.

ACHTERHAND

Zeer sterke lendenen, breed en licht gebogen, kniegewricht goed gebogen, hak laag.

VOETEN

Naar binnen noch naar buiten gedraaid, klein, rond en stevig. Zolen dik en hard.

STAART

Volledig gecoupeerd of voor de toekomst sabelvormige pluimstaart, naar beneden gedragen tot aan de hakken, goed behaard met over het algemeen een witte punt aan het einde.

VACHT

Overvloedig, van een goede harde structuur, ruig en vrij van krul. Kwaliteit en structuur zijn belangrijker dan de lengte.

KLEUR

Elke tint grijs, blauw of grijs. Lichaam en achterhand aaneengesloten van kleur, met of zonder witte sokken. Witte vlekken in het gekleurde deel zijn ongewenst. Hoofd, nek, voorhand en onderbuik zijn wit of met aftekening. Iedere tint bruin is ongewenst.

FORMAAT

Reuen: 61 centimeter of meer. Teven 56 centimeter of meer.

RAS VAN DE MAAND

perken blijft. Deze knuffelhond ligt ook in speelgoedversie in de winkels en dat scheelt. Nu gaan de verkoopcijfers (gelukkig) opnieuw de dieperik in. Er zijn dan ook heel wat gezondheidsproblemen geweest, zoals altijd met populaire rassen waar broedfokkers zich op storten. Zo is er heupdysplasie (HD), altijd een heikel punt bij grotere honden. Hierbij past de kop van het dijbeen niet goed in de kom van het heupgewricht. Er kan ruimte zijn in het gewricht, of er treden botwoekeringen op de drukplaatsen op. Om HD te constateren, zijn röntgenfoto's nodig. Fokkers die alleen op geldgewin uit zijn, hebben hier uiteraard geen boodschap aan. Want dergelijke onderzoeken zijn niet wettelijk verplicht in België voor bobtails, tenzij voor fokkers die aangesloten zijn bij de bobtailclub.

Verder werd de bobtail ook geplaagd door degeneratieverschijnselen als doofheid en blindheid. Er is vastgesteld dat het blijven doorfokken op een witte kop, zoals het publiek de bobtail bij voorkeur ziet, en met blauwe ogen, de kans op deze kwalen vergroot. Op vroegere foto's hebben de honden meer zwart. Oogziekten als cataract en progressieve retina atrofie (PRA) komen momenteel veel minder voor omdat men intussen weet hoe deze ziekten vererfd worden. Als een teef 2 keer met verschillende reuen cataract heeft in haar pups, betekent dit dat ze draagster is, net als een reu. Daarmee wordt dan niet meer gefokt. Maar nogmaals: in ons land is daar geen controle op. De bobtailclub dringt aan op onderzoeken, maar als een fokker daar niet op ingaat, dan is dat zo.

Nu: robuuste hond

De hedendaagse bobtail is een robuuste metgezel. Dracht en worp verlopen vrijwel altijd probleemloos. Een worp telt gemiddeld 6,2 pups. Ons oesje wordt ongeveer tien jaar. Elk jaar dat erbij komt, wordt als een cadeau beschouwd. De maximumleeftijd is wel

JE VINDT ER NOGAL WAT IN ASIELEN. TE VEEL HAAR, WEET U WEL

15 jaar. Veel is afhankelijk van algemene conditie: voeding, eventuele ziektes, en heel belangrijk: lichaamsbeweging. Een regelmatig routineonderzoek bij de dierenarts is een goed idee. Misschien wordt zo een ziekte ontdekt in het beginstadium. Van oogafwijkingen is nog weinig sprake. Toch zijn de ogen een moeilijk punt: geregeld wordt entropion vastgesteld (het naar binnen krullen van het ooglid). Deze erfelijke aandoening is hinderlijk en pijnlijk. De wimpers komen tot tegen de oogbol en zorgen voor irritaties en ontstekingen. Entropion is vrij gemakkelijk te verhelpen met een operatie, maar de erfelijke factor blijft.

Een geopereerd ooglid is door de leek moeilijk van een gezond te onderscheiden. Over het algemeen is het gezichtsvermogen niet het sterkste punt van de bobtail. Hij heeft een neiging tot verziendheid. Dat betekent dat hij stilstaande of bewegende figuren in de verte goed onderscheidt, maar dichterbij niet.

Ras naar uw hart?

De bobtail is niet geschikt voor wie er geen tijd voor uittrekt. Hij eist niet alleen zelf veel aandacht, ook zijn verzorging is niet van de poes. Het is een zachtmoedige gezelschapshond voor binnenshuis met een hoge aaihaarfactor. De teven zijn soms opdringerig lief, de reuen hangen in hun puberteit weleens de macho uit, maar dankzij hun gemakkelijke karakter loopt het nooit uit de hand. Wie nette kleren en een onberispelijk huis op prijs stelt, zal geen dikke vriendjes worden met deze wollebaal. Bij elke beweging verplaatst hij wolken stof en haar: na een bos- of strandwandeling ziet hij er verschrikkelijk uit. Ideaal is een huis met een tuin en een gezin met kinderen. Gelukkige honden vormen een bron van plezier voor alle gezinsleden. Voor veel mensen is de OES te veel hond. Door zijn omvang is hij altijd nadrukkelijk aanwezig in het decor. Maar hij is een fantastische gezelschap voor wie hem weloverwogen in huis haalt.

• TEKST: K.S.

• FOTO'S: CATHERINE DE MAESSCHALCK

► ders. Er doen veel verhalen de ronde over kinderen met bobtails. Zoals die vierjarige jongen die geen verstoppertje meer kon spelen omdat zijn bobtail hem altijd bij de broeksriem terugbracht.

Vroeger: kommer en kwel

Het eerste nestje van zes wordt in België geregistreerd bij Sint-Hubertus in 1936. Het aantal geboortes blijft jarenlang zowat constant. Vanaf '77 stijgt de populariteit. De grootste rage van bobtails bereikt onze contreien in '83. Dan explodeert de verkoop van pups van zo'n 100 tot 500 per jaar. Ook met het succes van Samson komen meer oesjes in het straatbeeld, hoewel dit nog binnen de

De OES heeft lange ruige dekharen met mozaïekverharing en een dikke ondervacht met blokverharing. We weten dat achter al deze pracht en praal heel wat liefde (lees borstelplezier) van de eigenaar zit. Geen paniek echter: de natuur zit prachtig in elkaar.

Geen enkele hond komt volwassen en met lang haar ter wereld. Ze worden immers klein en met een kort puppyvachtje geboren. Dit geeft ons de kans om rustig en samen met de hond een zeer innige band op te bouwen: nl. borstelen en geborsteld worden. Het lijkt zelfs alsof de OES met zijn drie opeenvolgende verschillende vachtsoorten hiervoor speciaal aangepast is.

- 1 Hij wordt geboren met een zacht puppyvachtje dat altijd zwart-wit is.
- 2 Nadien krijgt hij zijn 'eerstejaarsvacht'. Al iets ruwer en meestal lichter van kleur.
- 3 Deze vacht gaat dan na verloop van tijd over in de 'volwassen vacht', welke pas op ongeveer driejarige leeftijd voltooid zal zijn.

Deze overschakelingen gebeuren zachtjes aan en geven je de kans om mee te evolueren. De OES met zijn prachtige vacht moet regelmatig en goed verzorgd worden. Daarom is het zeer belangrijk dat de hond de behandeling ook aangenaam vindt. We beginnen dus zo jong mogelijk met de verzorging. Wacht niet tot het haar te lang is en geknoopt zit. Borstelen doe je immers ter voorkoming van knopen, en niet om te ontknopen.

Hoe gaan we nu praktisch te werk?

Als puppy borstelen of kammen we hem dagelijks met een zacht borsteltje. Niet

omdat zijn haar geknoopt zit maar gewoon om hem te doen wennen aan de behandeling. Leer hem nu al op zijn zijde te liggen, want als hij volwassen is, zal je laagje per laagje en van onder naar boven toe moeten werken en dit gaat moeilijker wanneer hij rechtop staat. Protest of geen protest, gewoon doorborstelen. Stoppen doe je pas wanneer hij even rustig is.

Vergeet niet dat je moet borstelen of kammen overal waar er haar is: dus ook buik, oksels, binnenkant poten, achter de oren, onder de kin en rondom de geslachtsdelen.

Na verloop van tijd vormen we een perfect team en kunnen we overgaan naar wekelijks borstelen. Gebruik hiervoor een pinborstel zonder haakjes of topjes aan de punten. De ondervacht mag immers (voor tentoonstellingshonden) niet verwijderd worden want dan is onze OES geen OES meer.

Wil je even controleren op knopen dan kan je een grove kam gebruiken. De schaar dient enkel om het overvloedige haar van tussen de voetzooltjes te knippen en de voet een beetje rond te knippen. Hiervoor laten we onze sheepdog rechtop staan en we knippen enkel het haar af dat de grond raakt.

Rest ons nog nagels knippen (indien ze te lang zijn) en haartjes uit de gehoorgang te plukken. Wens je hem te wassen of te laten wassen, gebruik dan een shampoo en balsem aangepast aan zijn ruige vacht. Onze OES wordt al borstelend met een föhn gedroogd om het knopen tegen te gaan.

Laat hem niet puur natuur drogen en stop hem nooit in bad vooraleer hij volledig uit-

gekamd is. Knopen die gewassen worden, krimpen bij het drogen en krijg je er niet meer uit. De tondeuse... wel, die hopen we eigenlijk nooit in de buurt van de bobtail te zien. Spijtig genoeg komen sommige van onze vrienden 'borstelgeluk' te kort met als resultaat: het afscheren van al dat haar dat onze sheepdog zo typisch maakt. 'Geen probleem', denk je, 'het groeit wel terug.' Teruggroeien doet het. Maar hoe: de vacht verandert van structuur en uitzicht, is niet meer vuilafstotend en vermits er geen verschil meer is in lengte tussen ondervacht en bovenvacht, wordt hij zeer moeilijk te onderhouden. Vergeet echter niet dat er voldoende deskundige Trimcanis-trimmers zijn die je graag met raad en daad bijstaan. Daar kun je steeds terecht om je OES regelmatig een grondige beurt te geven (of enkel de wasbeurt). Hoeveel keer per jaar? Dit is uiteraard afhankelijk van je eigen inzet. Bespreek dit met je trimmer en je hebt een OES waarop iedereen jaloers is.

• CHRISTINE HERMANS
BESTUURSLID TRIMCANIS
IN SAMENWERKING MET OF SNOWBOOT BEARS

